

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1312/2014
03.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из радног односа тужиље В.С. из Б., чији је пуномоћник Ј.А., адвокат из Б., против тужене Републике Србије, Министарства правде, чији је законски заступник Државни правобранилац из Београда, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1633/14 од 04.06.2014. године, на седници одржаној 03.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1633/14 од 04.06.2014. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 959/12 од 27.09.2012. године, одбио је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се утврди да је у радном односу на неодређено време у Привредном суду, почев од 03.04.2002. године (став први изреке). Одбацио је тужбу у делу тужбеног захтева, којим је тужиља тражила да се утврди да је испунила услове за избор за судију Привредног суда у Београду, почев од 01.01.2010. године (став други). Одбио је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да тужена врати тужиљу на рад и распореди на судијску функцију у Привредни суд (став трећи изреке). Обавезао је тужиљу да накнади туженој трошкове поступка од 5.400,00 динара (став четврти изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 1633/14 од 04.06.2014. године, одбио је као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 959/12 од 27.09.2012. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у име тужиље ревизију је благовремено изјавио њен пуномоћник, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Сл. гласник РС", број 72/11, 49/13-УС,

74/13-УС и 55/14), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. овог ЗПП и члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), па је утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, Привредни суд у Београду, решењем V Су број 129/2000 од 31.03.2000. године, примио је тужилу у радни однос на одређено време, у трајању од 24 месеца, почев од 03.04.2000. године, ради стручног оспособљавања и стицања услова за полагање правосудног испита. После истека рока на који је заснован радни однос на одређено време, тужилу је 03.04.2002. године одјављена са осигурања. Међутим, тужилу је на своје инсистирање долазила код тужене на праксу после 03.04.2002. године, а до 30.04.2002. године. У периоду од 30.04.2002. године до 14.05.2002. године, не постоје показатељи који би потврдили тужилино присуство код тужене. Дана 05.07.2002. године, тужилу је положила правосудни испит.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су одбили тужбени захтев да се утврди да је код Привредног суда у радном односу на неодређено време почев од 03.04.2002. године, одбацили тужбу у делу у којем је тужилу тражила да се утврди да је испунила услов за избор за судију Привредног суда у Београду, почев од 01.01.2010. године, одбили тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да врати тужилу на рад и распореди је на судијску функцију у Привредном суду.

Како је тужилу после истека радног односа на одређено време код Привредног суда у Београду и одјављена са осигурања по истеку рока за који је заснован радни однос и то 03.04.2002. године, имајући у виду да је самоиницијативно, на своје инсистирање долазила на праксу од 03.04.2002. године до 30.04.2002. године, а правосудни испит положила 05.07.2002. године, после три месеца од престанка радног односа на одређено време, то је на основу одредбе члана 11. став 6. Закона о радним односима у државним органима („Сл. гласник РС“, број 48/91, са изменама и допунама) правилно одбијен тужбени захтев тужиле, ради утврђења да је у радном односу на неодређено време у Привредном суду у Београду почев од 03.04.2002. године, због чега су неосновани наводи ревизије тужиле о погрешној примени материјалног права.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, кад се даљим образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права, већ се тужилу као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**